

A high-contrast, low-angle photograph of a person falling through a clear blue sky. The person's legs and feet are visible in the upper half of the frame, with one foot pointing towards the viewer. Below the person, a large, dark shadow of the falling figure is cast onto the ground, which appears as a dark, textured surface. The overall composition is dynamic and dramatic.

*PETER
SWANSON*

*NA
ZABITÍ*

„VÝJIMEČNÝ THRILLER, OSTRÝ JAKO SKALPEL.“
– Publishers Weekly

PETER SWANSON
NA ZABITÍ

**PETER
SWANSON**

**NA
ZABITÍ**

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽILA DENISA ŠKODOVÁ

T. S. Eliot na str. 59 je citován podle překladu Martina Hilského
(*Čtyři kvartety*, Praha, 2014).

THE KIND WORTH KILLING

Copyright © Peter Swanson, 2015

All rights reserved.

Translation © Denisa Škodová, 2015

ISBN 978-80-7432-712-4 (Epub)

ISBN 978-80-7432-713-1 (Mobi)

ISBN 978-80-7432-714-8 (PDF)

Mé matce Elizabeth Ellis Swansonové

Č Á S T P R V N Í

Pravidla letištních barů

/Ted

„Jé, ahoj,“ pozdravila mě.

Seděl jsem právě v salonku na londýnském letišti Heathrow, a hned jak to vyslovila, pohlédl jsem na bledou pihovatou ruku na opěradle barové stoličky vedle mě a vzápětí do cizí tváře.

„My se známe?“ zeptal jsem se. Nijak zvlášť povědomá mi nepřipadala, mluvila ale s americkým přízvukem, na sobě měla nažehlenou bílou košili a těsné džíny nasoukané do vysokých kozaček, a tak to klidně mohla být některá z otravných kamarádek mojí ženy.

„Vlastně ne, pardon. Jen se mi zalíbil tvůj koktejl. Nevadí ti to?“ Vytáhlou, štíhlou figuru usadila na otáčecí stoličku potaženou kůží a kabelku položila na bar. „V tom je gin?“ zeptala se na martini přede mnou.

„Hendrick's,“ prozradil jsem jí značku.

Pokynula barmanovi, mladému klukovi s lesklou bradou a vlasy vyčesanými nahoru, a požádala ho o martini s ginem značky Hendrick's se dvěma olivami.

Když jí koktejl přinesl, pozvedla ho ke mně. Ve skleničce mi zbýval poslední lok, a tak jsem pronesl: „Tak na očkování proti zahraničním cestám.“

„Na to si klidně připiju.“

Dopil jsem a objednal si další sklenku. Představila se mi, ale její jméno jsem okamžitě vypustil. I já jsem se jí představil, ale jenom jako Ted, ne jako Ted Severson, aspoň ne hned zkraje.

A tak jsme spolu seděli v přechalouněném a přesvíceném salonku na Heathrow, popíjeli každý svůj koktejl a sem tam jsme prohodili pár slov, čímž vyšlo najevo, že čekáme na stejný přímý let do Bostonu, na Loganovo letiště. Potom z kabelky vytáhla tenký paperbackový román a pustila se do četby. Já si ji tudíž mohl lépe prohlédnout. Byla krásná, měla dlouhé zrzavé vlasy, oči průzračně modrozelené jako voda v tropech a pleť tak světlou, že se odstínem blížila namodrale bílé, jakou mívá odtučněné mléko. Když se vedle chlapa takováhle žena posadí v baru v jeho čtvrti a pochválí mu koktejl, zmocní se ho pocit, že se mu život převrátí vzhůru nohama. Ale v letištních barech, kde se popíjející každou chvíli rozletí do všech stran, platí jiná pravidla. A přestože měla tato žena stejně jako já letět do Bostonu, pořád mě neopouštěl vztek na manželku za to, co mi provedla. V Anglii jsem celý týden na nic jiného nemyslel. Skoro jsem nejedl ani nespál.

Z reproduktorů se ozvalo hlášení, z něhož jsem pochytil jen dvě slova, a sice *Boston* a *zpoždění*. Pohlédl jsem na tabuli nad podsvícenou poličkou se seřazenými láhvemi alkoholu a zjistil, že nám let o hodinu odložili.

„Čas na další drink.“ Prohlásil jsem. „Zvu tě.“

„Proč ne,“ přijala, zaklapla knihu a odložila ji na bar vedle kabelky, přední stranou obálky navrch. *Dvě tváře ledna*. Patricia Highsmithová.

„Jaké to je?“

„Už jsem od ní četla lepší věci.“

„Nejhorší ze všeho je špatná kniha a zpožděný let.“

„A co čteš ty?“ zajímala se.

„Noviny. Knížky moc nemusím.“

„Ani v letadle?“

„To popíjím gin. Nebo plánuju vraždy.“

„To zní zajímavě.“ Poprvé se na mě usmála. Tak široce, že se jí mezi horním rtem a nosem udělala rýha a ukázala dokonalé zuby a část růžových dásní. Říkal jsem si, kolik jí tak

asi je. Když si ke mně přisedla, tipoval jsem ji na něco kolem pětatřiceti, tedy zhruba můj věk, ale s úsměvem a rozpítkami pihami na hřbetu nosu působila mladistvěji. Možná tak na dvacet osm. Přesně tolik je i moje ženě.

„A samozřejmě taky v letadle pracuju,“ doplnil jsem.

„A co děláš?“

Ve zkratce jsem jí vylíčil, jak jsem financoval internetové startupy a poskytoval jim poradenství. Už jsem jí ale neprozradil, že většinu peněz jsem vydělal tím, že jsem firmy dal k prodeji hned, jak se začaly jevit slibně. Ani to, že bych už vůbec nemusel pracovat, protože patřím k té hrstce podnikatelů internetové horečky z konce devadesátých let, kterým se podařilo zvednout kotvy (a rozprodat všechny akcie) těsně předtím, než internetová bublina praskla. Ne že bych měl strach, že se jí tím nějak dotknu nebo ji odradím, prostě jsem nechtěl zacházet do detailů. Nikdy jsem totiž necítil potřebu se za svoje vydělané peníze omlouvat.

„A co ty? Co děláš?“ zeptal jsem se.

„Pracuju na Winslow College. V archivu.“

Winslow byla vysoká škola jen pro ženy, na zeleném předměstí, něco přes třicet kilometrů západně od Bostonu. Zeptal jsem se jí, co taková archivářka vlastně dělá, a i ona mi ve zkratce popsala svou práci, tedy že shromažďuje a uchovává školní dokumenty. „A ve Winslow i bydlíš?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Jsi vdaná?“

„Ne. A ty jsi ženatý?“

Sotva to dořekla, postřehl jsem, jak mi pohledem šlehla po levé ruce, aby zapátrala po prstýnku.

„Jo, bohužel,“ přiznal jsem. Ruku jsem pak zvedl, abych jí ukázal holý prsteníček. „A nemysli si, že si snubní prsten v letištních barech schválně sundávám, protože by si ke mně mohla přisednout žena jako ty. Prstýnek jsem nikdy neměl. Tlačí mě.“

„Proč bohužel?“ doptávala se.

„To by bylo na dlouho.“

„Máme přece zpoždění.“

„Vážně chceš slyšet příhody z mého bídnyho života?“

„Na to se přece nedá říct ne.“

„V tom případě budu potřebovat ještě jeden drink.“ Pozvedl jsem prázdnou sklenici. „A co ty?“

„Já ne, díky. Víc než dva nezvládnou.“ Z párátka zuby sundala jednu olivu a skousla ji. Zablýskl jsem růžovou špičku jejího jazyka.

„Já vždycky říkám, že dvě skleničky martini jsou moc a tři málo.“

„To je vtipný. Ale neříkal to už James Thurber?“

„O něm jsem nikdy neslyšel,“ dušoval jsem se a trochu se zaculil, ačkoli jsem se cítil poněkud nesvůj, že bych měl cizí bonmot vydávat za vlastní. Najednou přede mnou stál barman a já si objednal další skleničku. Okolí úst mi po ginu příjemně ztuhlo a bylo mi jasné, že to s alkoholem možná až nebezpečně přezenu a řeknu pak i něco, co bych neměl, ale v baru přece jen platila letištní pravidla, a třebaže má budoucí spolucestující bydlí jen třicet kilometrů ode mě, už jsem stačil i zapomenout, jak se jmenuje, a věděl jsem, že ji už nejspíš nikdy v životě neuvidím. A bylo fajn si jen tak povídat a popíjet s neznámým člověkem. Mluvení mi totiž pomáhalo trochu rozptýlit nahromaděný vztek.

A tak jsem se pustil do vyprávění. Že jsme s manželkou svoji tři roky a žijeme v Bostonu. Pak jsem jí vyličil, jak jsme si v září zajeli na týden do hotelu Kennewick Inn na jižním pobřeží státu Maine a to místo jsme si natolik zamilovali, že jsme si tam pořídili neskutečně drahý pozemek u moře. Taky jsem jí vyprávěl, jak se moje žena, s magisterským titulem z oboru nazvaného Umělecká a kulturní činnost, rozhodla na projektu našeho domu spolupodílet s architektonickou firmou, jelikož měla pocit, že je k tomu dostatečně kvalifikovaná, jenže pak

trávila čím dál víc času v Kennewicku, kde pracovala se stavbyvedoucím Bradem Daggettem.

„A ona s Bradem...?“ zeptala se poté, co si z párátku zuby stáhla do úst i druhou olivu.

„No jo.“

„Jseš si tím jistý?“

A tak jsem jí to popsal do detailu. Mirandu už život v Bostonu přestával bavit. První rok manželství strávila zařizováním našeho cihlového řadového domu v oblasti South End.

Později si našla práci na částečný úvazek u kamarádky v galerii, v southendské bohémské čtvrti SoWa, ale i tak jsem zaregistroval, že vztah mezi námi nějak vyčpěl. Vprostřed večere jsme se někdy už neměli o čem bavit a i do postele začal každý z nás chodit v jinou dobu. Nejdůležitější ale bylo, že jsme v našem vztahu ztratili svou původní, určující identitu. Když jsme spolu začali chodit, já ji coby bohatý podnikatel zasvětil do světa drahých vín a charitativních akcí, zatímco ona byla bohémskou umělkyní, co vyráží do Thajska na pláže a ráda obchází upatlané bary. Bylo mi jasné, že jako pár jsme nebyli nijak zvlášť originální, ale nám to tak vyhovovalo. Ve všem jsme se doplňovali. Dokonce mě těšilo, že ačkoliv se obecně vzato považují za pohledného muže, v její přítomnosti se na mě nikdo ani nepodíval. Měla dlouhé nohy, velká prsa, a k tomu srdcovitý obličej a plné rty. Od přírody tmavohnědé vlasy si vždycky barvila načerno. Schválně si je upravovala do rozčuchu, který měl vytvářet dojem, že právě vstala z postele. Pleť měla bez chybičky, takže make-up nepotřebovala, nikdy ale nevyšla z domu bez černých linek kolem očí. Všiml jsem si, jak na ni chlapi v barech a restauracích civí. Možná jsem si to jenom špatně vykládal, ale zírali na ni s primitivními pudy v očích. V takový moment jsem vždycky uvítal, že žiju v době a v místě, kde u sebe muži běžně nenosí zbraně.

Na výlet do Kennewicku v Maine jsme se vydali naprosto spontánně, to když si Miranda jednou posteskla, že jsme si už

přes rok nikam nevyrazili jen ve dvou. Vypravili jsme se tam třetí zářijový týden. Prvních pár dní bylo jasno a teplo, ale ve středu k nám od Kanady dorazil liják a uvěznil nás v našem apartmá. To jsme opustili, jen abychom si skočili do hospůdky v suterénu na humra a mainské pivo Allagash White. Když déšť konečně ustal, ochladilo se, světlo zešedivělo a soumrak se protáhl. Zakoupili jsme tedy svetry a vydali se pěšky prozkoumat asi kilometr a půl dlouhou stezku, která začínala na severní straně hotelu a vinula se mezi vzdouvajícím se Atlantikem a skalnatým okrajem útesu. Vzduch, ještě donedávna ztěžklý vlhkostí a vůní opalovacího krému, byl nyní svěží a nasáklý solí. Oba jsme si Kennewick natolik zamilovali, že když jsme na vyvýšené části úseku na konci stezky narazili na volný pozemek zarostlý šípkovou růží, ihned jsem zavolal na telefonní číslo uvedené na ceduli s nápisem NA PRODEJ a nabídl pěknou cenu.

O rok později už byly šípkové keře vykácené, základy vykopané a hrubá stavba domu s osmi ložnicemi se chýlila ke konci. Jako stavbyvedoucího jsme si najali drsného, rozvedeného chlapa Brada Daggetta s hustými černými vlasy, bradkou a trochu křivým nosem. Zatímco já trávil celé týdny v Bostonu, kde jsem radil skupině čerstvých absolventů Massachusettského technologického institutu, kteří přišli s novým algoritmem pro blogový internetový vyhledávač, Miranda trávila čím dál víc času v Kennewicku, kde bydlela v hotelu, dohlížela na stavební práce na domě a pipkala se s každou dlaždicí či úchytem.

Začátkem září jsem se rozhodl ji překvapit a stavit se za ní. Jakmile jsem najel na silnici I-95 severně od Bostonu, nechal jsem jí vzkaz na mobilu. Do Kennewicku jsem dorazil chvilku před polednem a ptal se po ní v hotelu. Řekli mi, že je od rána pryč.

Dojel jsem tedy až k našemu pozemku s rozestavěným domem a na šterkové příjezdové cestě zaparkoval za Bradovým pickupem F-150. Mirandin Mini Cooper v barvě drozdích

vajec tam stál taky. Pár týdnů jsem se na dům nezajel podívat a byl jsem rád, že stavba pokročila. Zdálo se, že všechna okna jsou už osazená a taky že přivezli pískovcovou dlažbu, kterou jsem vybral pro spodní zahradu. Pak jsem dům obešel k jeho zadní části, kde každá ložnice v prvním patře měla vlastní balkon a prosklená veranda v přízemí vedla dolů na velikánskou kamennou terasu. Před terasou zela obdélníková jáma na bazén. Když jsem po kamenných schodech kráčel z terasy nahoru, vysokými okny v kuchyni, z nichž bylo vidět na oceán, jsem zahlédl Brada s Mirandou. Chystal jsem se zrovna zaklepat na okno, abych o sobě dal vědět, když vtom mě něco zarazilo. Oba se opírali o nově položenou křemennou desku kuchyňské linky a dívali se oknem ven na zátoku Kennewick Cove. Brad kouřil cigaretu, kterou si po chvíli oklepal do kávového hrnku ve druhé ruce.

Zaujalo mě ale chování Mirandy. Stála tam v poněkud zvláštní póze a opírala se o linku, natočená k Bradovým širokým ramenům. Vypadala naprosto uvolněně. Všiml jsem si, jak nenuceně zvedla ruku, když jí Brad vložil zapálenou cigaretu mezi prsty. Dlouze z ní potáhla a pak mu ji vrátila. Během té výměny se na sebe ani jednou nepodívali, a mně v tu chvíli došlo nejen to, že spolu spí, ale že se do sebe nejspíš i zamilovali.

Namísto vzteku nebo zděšení se mě nejprve zmocnila panika, že by si mohli všimnout, jak je z terasy pozoruji při důvěrnostech. Vrátil jsem se tedy zpět ke hlavnímu vchodu, přešel přes verandu, pak jsem rozrazil skleněné dveře a zahalekal „Ahoj“, které ozvěna roznesla po celém domě.

„Tady jsme,“ zavolala na mě Miranda a nato jsem vstoupil do kuchyně.

Trošku se od sebe odtáhli, ale nijak zvlášť. Brad zrovna zhášel cigaretu v hrnku. „Teddy, to je ale překvápko,“ prohlásila Miranda. Takhle mi říkala jen ona – tu mazlivou přezdívkou, která se ke mně vůbec nehodila, mi kdysi vymyslela z legrace.

„Nazdar, Tede,“ pozdravil Brad. „Tak co tomu říkáš?“

Miranda ke mně přešla zpoza linky a políbila mě do koutku úst. Voněla drahým šamponem a marlborkami.

„Vypadá to dobře. Přivezli mi tu dlažbu.“

Miranda se rozesmála. „My ho necháme vybrat jednu jedinou věc, a jeho pak už nic jiného nezajímá.“

Pak zpoza linky vyšel i Brad a podal mi ruku. Dlaň měl teplou a suchou a já vnímal, jak má na té své tlapě vystouplé klouby. „Chceš se tu porozhlídnout?“

A tak mě Brad s Mirandou prováděli po domě, on mi vyprávěl o stavebních materiálech a Miranda o tom, který kus nábytku hodlá kam postavit, a já při tom začal opět dumat nad tím, co jsem viděl. Žádný z nich se netvářil, že by ho moje přítomnost nějak rozhodila. Třeba se za tu dobu prostě jen skamarádili, takže jim ani nepřišlo divné stát těsně u sebe a společně si zakouřit. Miranda bývala dost kontaktní, s kamarádkami se vodila za ruce a kamarády na přivítanou nebo na rozloučenou klidně líbala i na rty. Napadlo mě, že jsem třeba jenom paranoidní.

Po prohlídce domu jsme s Mirandou zajeli do hotelu Kennewick Inn a poobědvali v hospůdce Livery. Oba jsme si dali sendvič s okořeněnou pečenou treskou a já to zapil dvěma skotskými se sodou.

„Takže Brad tě zase naučil kouřit?“ zeptal jsem se v domněnání, že když se zaměřím na její reakci, mohl bych ji přistihnout při lži.

„Cože?“ svrátila obočí.

„Trochu z tebe byly cítit cigarety. V tom domě.“

„Jenom jsem si párkrát potáhla. Ale neboj, Teddy, nezačala jsem zase kouřit.“

„Mně je to celkem jedno. Jen mě to tak napadlo.“

„Dochází ti, že ten dům už je skoro hotový?“ zasnila se a smočila svůj hranolek v mém kečupu.

Chvilí jsme si ještě povídali o domě, a já pak začal o to víc pochybovat o tom, co jsem viděl. Nechovala se nijak provinile.

„Zůstaneš tu na víkend?“ zeptala se.

„To ne, jenom jsem se chtěl na chvíli za tebou stavit. Mám jít na večeri s Markem LaFrancem.“

„Tak ji zruš a zůstaň tady. Zítra má být hezky.“

„Mark za mnou letí jenom kvůli té schůzce. A já si před ní ještě musím něco propočítat.“

Původně jsem chtěl v Maine strávit celé odpoledne a doufal jsem, že si s Mirandou třeba na chvíli zdřímnu v jejím hotelovém pokoji. Ale když jsem viděl, jak se k sobě s Bradem tulí v luxusní kuchyni, kterou jsem platil já, rozmyslel jsem si to. Teď už jsem měl jiné plány. Po obědě jsem Mirandu vzal zpátky do domu, aby si odtamtud mohla odvézt auto. Ale místo abych pak vyrazil rovnou na I-95, najel jsem na Route 1 a zamířil na jih do Kittery, kde se asi půl kilometru podél silnice táhne řada outletů. Stavil jsem se v Kittery Trading Post, obchodu s outdoorovým oblečením, kolem kterého jsem už mnohokrát projel, ale nikdy jsem do něj nevstročil. Během patnácti minut jsem tam nechal skoro pět set dolarů za nepromokavé maskáčové kalhoty, šedou pláštěnku s kapucí, obrovské letecké brýle a kvalitní dalekohled. Zakoupenou výstroj jsem si vzal s sebou na veřejné toalety naproti outletu Crate&Barrel, obchodu s nábytkem a vybavením domácnosti, a převlékl se do nového úboru. Věřil jsem, že s nasazenou kapucí a leteckými brýlemi mě nikdo nepozná. Aspoň ne z dálky. Pak jsem opět vyrazil na sever a zaparkoval na veřejném parkovišti u zátoky Kennewick Cove; své quattro jsem vmáčkl mezi dva pickupy. Sice jsem věděl, že Miranda ani Brad nemají žádný důvod jezdit zrovna sem, ale já zase neměl důvod nechávat své auto příliš na očích.

Vítr už se utiřil, ale jednolitá šedivá mračna ležela nízko a teplý mlhavý déšť prosytil vzduch. Přesl jsem přes vlhký písek na pláži a pak jsem se po uvolněných kamenech a úlomcích břidlice vyškrábal na začátek stezky na útesu. Místo abych se kochal Atlantikem po mé pravici, opatrně

jsem našlapoval a pozorně sledoval kamennou cestičku, která v mokru klouzala, a navíc se na ní sem tam kroutil nějaký ten kořen. Pár vydlážděných úseků stezky se vlivem eroze úplně rozpadlo a chodce před nebezpečím varovala vybledlá cedule. Kvůli tomu na stezku skoro nikdo nechodil a já za celé odpoledne spatřil jediného živáčka, a sice nějakou pubertačku v tričku hokejového klubu Boston Bruins, ze které to táhlo, jako by právě vykouřila joint. Beze slova jsme se minuli a ani se na sebe nepodívali.

Na konci stezky jsem prošel kolem drolicí se betonové zdi, která ohraničovala zadní stranu pozemku s kamenným domkem, posledním stavením před necelým půl kilometrem neudržované půdy, na jejímž konci se rozkládala naše parcela. Cesta pak prudce klesala až na úroveň hladiny moře, pokračovala přes krátkou kamenitou pláž pokrytou mořskými řasami a zdeformovanými bójkami a pak opět stoupala mezi zkroucenými smrčky. Znovu se rozpršelo, a já si sundal zmoklé sluneční brýle. Šance, že by se Miranda s Bradem zrovna teď pohybovali někde venku, byla minimální a já měl v úmyslu dojít těsně k otevřené pláni a tam někde si najít stanoviště v nepropustném houští u spodní části útesu. I kdyby si mě některý z těch dvou všiml, s dalekohledem na očích bych vypadal, jako že jen pozoruji místní ptactvo. A i kdyby se náhodou vydali za mnou, mohl bych se na stezku zase rychle vrátit.

Jakmile se na zjizvené půdě vynořil náš dům, zarazilo mě, dokonce už poněkoliakáté, jak se zadní strana, tedy ta s výhledem na oceán, stylově odlišuje od strany obrácené k silnici. Předek domu byl obložený kamenem, z něž místy vykukovala menší okénka, která kontrastovala s vysokánskými dveřmi z tmavého dřeva s mohutnými dveřními oblouky. Zadní část domu byla ze dřeva natřeného béžovou barvou, a jelikož okna a balkony byly úplně stejné, dům z té strany vypadal jako středně velký hotel. „Mám hodně přátel,“ odsekla mi kdysi Miranda, když jsem se jí ptal, proč chce mít v domě hned

sedm pokojů pro hosty. A pak mě sjela pohledem, jako bych se jí ptal, k čemu potřebujeme vodovodní trubky.

Našel jsem si místečko pod zakrslým smrčkem, ohnutým a zkrouceným jak bonsaj. Lehl jsem si břichem na vlhkou zem a pohrával si s dalekohledem, dokud se mi nepodařilo zaostřit na dům. Byl jsem necelých padesát metrů od něj a dohlédl jsem i do oken. V přízemí jsem žádný pohyb nezaregistroval, a tak jsem se zaměřil na patro. Nic. Na chvíli jsem tedy dalekohled odložil a dům sledoval pouhým okem a při tom si přál, abych se mohl podívat i k příjezdové cestě na přední straně. V domě podle všeho nikdo nebyl, ačkoli když jsem před ním Mirandu vysadil, Daggettův pickup tam pořád ještě stál.

Pár let předtím jsem vyrazil na ryby s kolegou, který byl, stejně jako já, internetový podnikatel a na moři chytal nejlíp ze všech rybářů, které jsem kdy poznal. Jemu jen stačilo se zahledět na hladinu oceánu a přesně poznal, kde něco uloví. Prozradil mi, že je třeba rozostřit pohled a vnímat všechno v zorném poli naráz, což mu pak umožní zachytit sebemenší mihotání nebo narušení vodní hladiny. Tak jsem to tenkrát vyzkoušel, a jenom mě z toho pořádně rozbolela hlava. Jenže když jsem obě patra znovu neúspěšně projel dalekohledem, rozhodl jsem se ten trik vyzkoušet i na domě. Před očima jsem si nechal všechno rozmazat a čekal jsem, jestli na sebe něco samo neupozorní, a asi po minutě jsem za vysokými okny budoucího obývacího na severní straně domu zaznamenal pohyb. Zvedl jsem tedy dalekohled a zaostřil; Brad a Miranda právě vešli dovnitř. Viděl jsem je dost ostře; klesající odpolední slunce se do okna opíralo v příhodném úhlu a vnitřek pěkně osvětlovalo, ale zároveň mě neoslňovalo. Viděl jsem Brada přejít k provizornímu stolu, který tam narychlo sestavili truhláři. Zvedl nějaké dřevo, zřejmě kus stropní lišty, a ukázal ho svojí ženě. Prstem přešel po jedné z jeho drážek a ona to po něm zopakovala. Pohyboval rty a Miranda přikyvovala na znamení souhlasu s něčím, co jí říkal.

Na chvílku jsem si připadal směšně, jako paranoidní manžel, co v převleku šmíruje svou ženu se stavitelem vlastního domu, pak ovšem Brad lištu položil a já viděl, jak mu Miranda padla do náruče, zaklonila hlavu a políbila ho na rty. On k ní natáhl tu svou velkou tlapu a přitiskl její boky těsně ke svým a druhou rukou ji chytil za rozčuchané vlasy. Řekl jsem si, že dál už se na to dívat nebudu, ale nedalo mi to. Sledoval jsem je asi deset minut a viděl jsem, jak Brad moji ženu přehnul přes stůl, nadzvedl jí tmavě fialovou sukni, sundal jí malé bílé kalhotky a zezadu do ní pronikl. Sledoval jsem, jak si Miranda cíleně lehla na stůl, jednou rukou se zapřela o okraj a druhou si vsunula mezi nohy, aby ho lépe navedla. Očividně už to spolu dělali.

Proplížil jsem se zpět a musel se posadit. Když jsem se zase vrátil na stezku, sundal jsem si kapuci a do tmavé, větrem zvlhčené kaluže vyvzracel oběd.

„A to se stalo kdy?“ zeptala se má budoucí spolucestující, když jsem jí všechno převyprávěl.

„Je to něco přes týden.“

Zamhouřila oči a kousla se do spodního rtu. Oční víčka měla jako bledý hedvábný papír.

„A co teď hodláš dělat?“ zajímala se.

Tu samou otázku jsem si kladl celý týden. „Ze všeho nejradši bych ji zabil.“ Ústy ztuhlými ginem jsem se pokusil usmát a pak jsem zlehka mrknul, abych jí naznačil, že třeba jen žertuju, ale dál se tvářila vážně. Zvedla nazrzlé obočí.

„To bys měl,“ podpořila mě a já čekal, že mi nějak dá na vědomí, že si jen dělá legraci, ale ničeho takového jsem se nedočkal. Upřeně se na mě dívala. Taky jsem se na ni dlouze zadíval a uvědomil jsem si, že je o dost hezčí, než jsem si původně myslel. Byla to přímo éterická, nadčasová kráska, která jako by vypadla z nějakého renesančního obrazu. Úplně jiná než moje žena, která by se spíš hodila na obálku nějakého pokleslého románu z padesátých let. Chystal jsem se na její

slova konečně zareagovat, když stočila hlavu k tlumenému reproduktoru, který zrovna začal něco hlásat. Oznamoval, že máme nastoupit do letadla.

/Lily

Tehdy v létě, kdy jsem oslavila čtrnácté narozeniny, k nám máma na nějakou dobu pozvala malíře jménem Chet. Na jeho příjmení si už nevzpomenu; vlastně ani nevím, jestli jsem ho vůbec kdy znala. Přijel k nám a ubytoval se v garsonce nad máminým ateliérem. Nosil tlusté brýle s tmavými obroučkami, huňatý plnovous měl vždycky zapatlaný od barvy a čpěl jako přezrálé ovoce. Pamatuju si, že jakmile nás představili, důkladně si prohlédl můj hrudník. Tehdy v létě bylo dost horko a já na sobě měla ustřižené džíny a tílko. Prsa se mi pod ním rýsovala asi jako komáří štípnutí, ale stejně se neudržel.

„Ahoj, Lily,“ pozdravil. „Klidně mi říkej strýčku Chete.“

„A proč jako? Copak jsi můj strejda?“

Pustil moji ruku a zasmál se, nebo spíš rozkašlal jako chcípající motor u auta. „No, už teď se tu cítím jako doma, tví rodiče se ke mně chovaj, jako bych patřil do rodiny. Celý léto tu můžu malovat. To je neskutečný.“

Beze slova jsem odešla.

Tehdy v létě to nebyl náš jediný host. V Monk's House vlastně nikdy nebyl jen jeden host, zvláště v létě, když učitelské povinnosti mých rodičů polevily a oni se mohli věnovat svým opravdovým zálibám, tedy popíjení a cizoložství. Neříkám to proto, že bych tím chtěla dokazovat, jak tragické jsem měla dětství. Tak to prostě bylo. A to léto, kdy k nám přijel Chet, se u nás vystříдалa celá parta různých vtěrek, doktorandů,

bývalých i stávajících milenců a všichni se k nám slétali jak mury k blikajícímu světlu na verandě. A to byli jen hosté, co u nás přespávali. Moji rodiče taky jako vždycky pořádali nekonečné večírky a společenský hukot a vřava mi přes stěny pokoje doléhaly až do postele. Tyto dobře známé symfonie začínaly výbuchy smíchu, nelibozvučným jazzem a praskáním zasíťovaných dveří proti hmyzu a v brzkých ranních hodinách je zakončoval křik, občas vzlykot a vždycky bouchání dveří ložnic.

Chet mezi ostatní hosty úplně nezapadal. Máma o něm mluvila jako o syrovém umělci, čímž měla zřejmě na mysli, že není nijak spjatý s její školou, tedy že na ní nestudoval ani tam nebyl jako hostující umělec. Vzpomínám si, jak ho táta nazval „degenerovaným bezdomovcem, co si ho tvá matka nasadila na léto do domu. Radši se mu vyhýbej, Lily, ten bude mít lepru. A bůhví, co všechno schovává v těch vousech.“ Nemyslím, že svou radu myslel vážně, protože máma tou dobou byla v doslechu a spíš to mělo patřit jí, ale pak se ukázalo, že leccos předpověděl.

Do té doby jsem celý život bydlela v Monk's House, jak můj otec nazval to rozsáhlé, trouchnivějící, sto let staré viktoriánské sídlo ležící hodinu od města New York v hlubokých connecticutských lesích. Můj otec David Kintner byl anglický spisovatel, kterému většinu peněz vydělala filmová adaptace jeho první a nejúspěšnější knihy, frašky o sexu na internátní škole, která na konci šedesátých let způsobila malé pozdvižení. Do Ameriky přijel coby hostující spisovatel na Shepaug University, a když poznal Sharon Hendersonovou, mou matku, abstraktní expresionistku, která tam již získala stálé místo na katedře výtvarného umění, už v Americe zůstal jako mimořádný profesor. Společně si pak pořídili Monk's House. Koupili ho ve stejném roce, ve kterém mě počali, ale tehdy se ještě sídlo nijak nejmenovalo, a tak tátu, který šest ložnic v domě odůvodňoval tím, že je nabídkou k přechodnému pobytu

tvůrčím a inteligentním hostům (především mladým umělkyním), napadlo ho pojmenovat stejně jako dům, v němž bydleli Virginia a Leonard Woolfovi. Název současně odkazoval na tátaova oblíbeného hudebníka Thelonia Monka.

Dům měl všelijaké zvláštnosti, jako třeba nepoužívané solární panely zarostlé břechťanem, kinosál se starou promítačkou, vinný sklípek s hliněnou podlahou a na zahradě za domem malý ledvinovitý bazén, který se skoro nikdy nečistil. Za ta léta zašel tak, že se z něj stal zakalený rybník, jehož dno a stěny obrostly řasami, na hladině neustále tlela tenká vrstva listů a nepoužívaný filtr ucpaly nafouklé mrtvolky myší a veverek. Tehdy jsem se hned zkraje léta pokusila ten poloprázdný bazén vyčistit sama, takže jsem z něj vytáhla plachtu zčernalou plísní, odněkud jsem vyhrabala sítku na motýly, tou jsem z vody vylovila listů a jednoho vlhého červnového dne jsem bazén napustila hadicí až po okraj. Mámu i tátu jsem každého zvlášť požádala, aby mi, až příště pojedou na nákup, přivezli nějaké přípravky na čištění bazénů. Na to mi máma řekla: „Nepřeju si, aby moje holčička celé léto plavala v nějakých žířavinách.“ Táta slíbil, že mi klidně zajede jen pro ně, ale ještě než jsme spolu domluvili, jsem mu na očích viděla, jak se mu ten slib maže z paměti.

Ale do bazénu jsem i tak chodila plavat celou první polovinu léta a při tom si říkala, že ho mám aspoň sama pro sebe. Voda časem zezelenala a dno a stěny pod nánosem řas klouzaly. Hrála jsem si, jako že bazén je rybník někde hluboko v lesích, na zvláštním místě, o kterém vím jenom já, a kamarádím se v něm se želvami, rybami a vážkami. Chodila jsem plavat za soumraku, kdy se z kriketu ozýval největší křik, jenž téměř přehlučel večírky, které se tou dobou rozjížděly na kryté verandě v přední části domu. Při jednom takovém podvečerním koupání jsem si poprvé všimla, jak mě od lesa pozoruje Chet s lahví od piva v ruce. „Jaká je voda?“ zeptal se, když zjistil, že jsem ho viděla.

„Je v pohodě,“ odpověděla jsem.

„Já ani nevěděl, že tady vzadu je bazén.“ Vykročil z lesa do zbývajícího denního světla. Měl na sobě bílé montérky zacákané od barvy. Upíjel pivo a pěna se mu lepila na vousy.

„Sem chodím jenom já. Rodiče plavat nebaví.“ Ráchala jsem se v hloubce na konci, vděčná, že voda je tam zelená a kalná, takže mě nemůže vidět v plavkách.

„Možná si někdy přijdu zaplavat. Nevadilo by ti to?“

„Mně je to fuk. Dělej si, co chceš.“

Jedním lokem pivo dopil, a když si od rtů odtahoval láhev, legračně to mlasklo. „Tý jo, tenhle bazén bych hrozně chtěl namalovat. A třeba i s tebou, když mě necháš. Co ty na to?“

„To nevím,“ zaváhala jsem. „A jak si to jako představuješ?“

Zasmál se. „No přesně takhle, ty budeš v bazénu, za tohohle světla. Rád bych to namaloval. Většinou dělám abstraktní věci, ale tohle...“ Odmlčel se a poškrábal se na vnitřní straně stehna. Po chvíli se zeptal: „Dochází ti vůbec, jak jseš krásná?“

„Ne.“

„To teda jseš. Nádherná holka. Neměl bych ti to říkat, protože jsi ještě malá, ale já jsem malíř, takže můžu. Já kráse rozumím, nebo to aspoň předstírám.“ Zasmál se. „Promyslíš si to?“

„Já vlastně nevím, jak moc v tom ještě půjde plavat. Voda už je celkem špinavá.“

„Tak jo.“ Zadíval se do lesa za mnou a pomalu pokýval hlavou. „Skočím si pro další pivo. Nedáš si taky něco?“ Prázdnou láhev teď držel vedle sebe dnem vzhůru, takže z ní kapalo na neposekanou travu. „Kdyby sis chtěla dát pivo, přinesu ti ho.“

„Já pivo nepiju. Je mi teprv třináct.“

„No jo,“ prohodil a dál sledoval, jestli náhodou nepolezu z vody. Pootevřel pusku a znovu se poškrábal na vnitřní straně stehna. Já zůstala v bazénu a dál šlapala vodu, akorát jsem se otočila tak, abych na něj neviděla.

„Ofélie,“ řekl si téměř sám pro sebe. A pak: „Tak jo. Jdu pro to pivo.“

Když se odporoučel, vylezla jsem na břeh a bylo mi jasné, že s plaváním je to léto už konec; proklínala jsem Cheta, že mě připravil o můj tajný rybníček. Zabalila jsem se do veliké plážové osušky, kterou jsem si k bazénu přinesla, a proběhla jsem domem rovnou ke koupelně, jež byla nejbližší mému pokoji v prvním patře. Něco mě tlačilo na hrudi, vztek se ve mně pomalu nadouval jako balon, který ne a ne prasknout. V koupelně, s rachotícím větrákem a tekoucí sprchou, jsem několikrát za sebou zařvala nejsprostší nadávky, na jaké jsem si vzpomněla. Křičela jsem vzteky, ale taky proto, abych se nerozbrečela. Nezabralo to. Takže jsem se posadila na dlaždice na zemi a brečela, až mě z toho začalo škrábat v krku. Myslela jsem na Cheta a na to, jak se na mě díval, ale taky na svoje rodiče. Proč jen k nám domů pořád někoho tahají? Proč musí mít za známé jen samé sexuální maniaky? Když jsem se osprchovala, zašla jsem do svého pokoje a nahá jsem se prohlédla v podlouhlém zrcadle na vnitřní straně dveří skříně. O sexu jsem věděla už od malička. Jednou z mých prvních vzpomínek bylo, jak to spolu rodiče dělají na velkém ručníku v dunách někde na dovolené na pláži. Ani ne metr od nich jsem se plastovou lopatkou rýpala v písku. Pamatuju si, že v lahvičce na pití jsem měla teplý jablečný džus.

Otočila jsem se a své tělo prozkoumala ze všech stran, znechucená políčkem rašících zrzavých chloupků mezi nohama. Aspoň že hrudník jsem měla zatím jako prkno, na rozdíl od kamarádky Giny, která bydlela na druhém konci silnice. Ramena jsem stáhla dozadu a tím se mi prsa zploštila úplně. Kdybych se rukou zakryla v rozkroku, vypadala bych klidně na deset let. Hubená, zrzavá a posetá pihami, díky nimž moje paže a spodní část krku vypadly tmavší.

Natáhla jsem na sebe džíný a mikinu, ačkoli v noci bylo ještě pořád dost parno, a sešla si dolů namazat sendvič s arašídovou pomazánkou.

Do bazénu už jsem plavat nešla. Ani nevím, jestli mě tam pak Chet ještě někdy hledal. Ale občas jsem ho vídávala na posledním stupni schodiště, vedoucího do bytu nad máminým ateliérem, jak kouří cigaretu a prohlíží si dům. A sem tam se objevil i u nás v kuchyni, kde si povídal s mámou, obvykle o umění. Vyhledal mě očima, pak odhlédl a vzápětí si mě zase našel.

To léto táta asi na tři týdny odjel. Hned poté, co ho navštívilo několik anglických přátel, včetně mladé básnířky Rose. Představil nás jen slovy: „Rose, to je Lily. Lily, to je Rose. Nemáte si co závidět. Jste obě krásné jako květiny.“ Z Rose, hubené, ale prsaté, táhly hřebíčkové cigarety, a když mi podávala ruku, upřeně se mi dívala na temeno hlavy. Bála jsem se, že když teď táta odjel, Chet k nám do domu bude chodit častěji. Ale místo něj se tam objevil jiný chlap, s nějakým ruským jménem. Toho jsem si i oblíbila, ale jen proto, že měl krásného krátkosrstého psíka jménem Gorkij. Mně tři měsíce předtím umřela kočka Bess a od té doby jsme si žádné zvířátko nepořídili. Když u nás byl ten Rus, Chet se chvíli držel stranou a já se začala cítit v bezpečí. Ale jednou ke mně v sobotu v noci přišel do pokoje.

Věděla jsem, že je sobota, protože se právě konal významný večírek, o kterém máma mluvila už přes týden. „Lily, miláčku, v sobotu se pořádně vykoupej, máme večírek.“ „Lily, vid' že mi na večírek pomůžeš upéct ty řecké špenátové šátečky? Budeš je pak moct sama roznášet.“ Bylo zvláštní, že jí právě na tomhle večeru tak záleželo. Mejdany totiž pořádala neustále, ale obvykle zvala učitele a studenty ze své školy. Na tenhle večírek se však lidi z New Yorku sjížděli kvůli našemu ruskému hostu. Z toho, jak byla máma nervózní, že se táta pořád nevrací, jí vzadu na hlavě trčely vlasy, protože se v nich pořád hrabala prsty. Tu sobotu jsem strávila skoro celý den venku a prodrala se porostem borovic na své oblíbené místo, louku obehnanou kamennými zdmi, které přiléhaly k dávno opuštěné farmě. Házela jsem kameny na stromy, až mě z toho rozbolely ruce,

a pak jsem si na chvíli lehla na měkký travnatý hrbolek u vrby. Snila jsem o své jiné rodině, zcela imaginární, s nudnými rodiči a sedmi sourozenci, čtyřmi bratry a třemi sestrami. Bylo horko. Horní ret jsem měla slaný od potu, a jak jsem tam tak ležela, sledovala jsem, jak se na obloze utvářejí temná, naditá mračna. S prvním zahřměním jsem vyskočila, ze zadní strany nohou jsem si smetla trávu a vrátila se do domu.

Bouřka bušila do Monk's House celou tmavou hodinu. Máma popíjela gin, z trouby vyndávala všechno možné a Rusovi při tom vykládala, jak je ta bouřka úžasná a že lepší hudební doprovod k večírku si snad nemohla přát, ale já věděla, že je našťvaná. Když se však potom začali sjíždět hosté, bylo už zase jasno a bouřku připomínal jen pročištěný vzduch a pravidelné odkapávání vody z přeplněných okapů. Roznesla jsem jednohubky naprosto cizím lidem a pak se vytratila do pokoje, kam jsem si odnesla dva vystydlé koláčky k večeři.

Najedla jsem se a pak se snažila číst. Z máminy hromádky knih u postele jsem si předem vytáhla nějaký paperback. *Posedlost* od Josephine Hartové, protože jsem předtím zaslechla, jak máma říká, že se jí ta knížka nelíbí a je to jenom škvár, který se snaží tvářit jako literatura. Tím spíš jsem si ji chtěla přečíst, ale ani mně se moc nelíbila. Byla o nějakém muži, Angličanovi jako můj otec, který spal s holkou vlastního syna. Všechny postavy v příběhu mi byly nesympatické. Knihu jsem odložila a z poličky sundala další Nancy Drewovou. Desátý díl: *Heslo k Larkspur Lane*. Věděla jsem, že z Nancy Drewové jsem už trochu vyrostla, ale pořád se mi líbila zdaleka nejvíc. U knížky jsem usnula.

Probudila jsem se, když vrzly dveře mého pokoje. Z chodby dovnitř pronikalo světlo a zespod doléhala hudba až sem. Ležela jsem stočená na boku čelem ke dveřím, prostěradlem přikrytá jen do pasu. Pootevřela jsem oči a ve dveřích spatřila Cheta. Světlo sice svítilo až za ním, ale poznala jsem ho snadno podle vousů a brýlí s tmavými obroučkami, které žluté

světlo z chodby ještě zdůraznilo. Trochu se kýval ze strany na stranu, asi jako strom za silného větru. Ani jsem se nehnula a v tichosti doufala, že zase odejde. Že třeba hledá někoho jiného než mě, ale věděla jsem, že nejspíš ne. Zvažovala jsem, že začnu křičet nebo se pokusím vyběhnout z pokoje, ale celým domem duněla basa a bicí a mně bylo jasné, že by mě nikdo neslyšel. A Chet by mě pak určitě zabil. Takže jsem zavřela oči a doufala, že odejde, a se zavřenýma očima jsem slyšela, jak vešel do pokoje a potichu za sebou zaklapl dveře.

Rozhodla jsem se oči neotvírat a dělat, že spím. Srdce mi bušilo v hrudi jak mexická skákající fazole, ale snažila jsem se dýchat pravidelně. Nádech nosem, výdech pusou.

Slyšela jsem, jak Chet přistoupil blíž. Věděla jsem, že stojí přímo nade mnou. Slyšela jsem jeho dech, trhaný a opilecký, a taky jsem ho cítila. Plesnivé ovoce smíchané s pachem cigaret a alkoholu.

„Lily,“ zašeptal táhle. Ani jsem se nehnula.

Sklonil se ke mně. Zopakoval moje jméno, tentokrát o něco tišeji.

Dělala jsem, že hluboce spím a nic neslyším. Kolena jsem si přitáhla blíž k tělu a pohnula se tak, jak jsem se domnívala, že by se pohnul spící člověk. Přesně jsem věděla, co u mě v pokoji dělá a co po mně chce. Chtěl se se mnou vyspat. Ale protože mi bylo jasné, že něco takového může udělat, jen když budu vzhůru, hodlala jsem dál předstírat spánek, ať se děje, co se děje.

Zaslechla jsem, jak mu luplo v kolenou, pak zašustily džíny a já vzápětí ucítila jeho kyselý, pивní dech. Přiklekl si ke mně. Dole ustaly dunící basy a začala hrát jiná, dost podobná skladba. Slyšela jsem, jak se někde vedle mě pomalu rozevívá zip, jeden nepatrný kovový záskub za druhým, a pak rytmický zvuk, jako když člověk rychle tře rukou o svetr. Dělal si to sám a mě nechal na pokoji. Plán mi vyšel. Tření se zrychlovalo a zesilovalo a ještě několikrát tiše a chraplavě při tom

zašeptal moje jméno. Měla jsem za to, že se mě ani nedotkne, ale pak jsem před hrudníkem ucítila malý závan vzduchu i to, jak mi prstem zavadil o látku pyžama, napnutého přes prsa. V pokoji bylo teplo, ale po celém těle mě zamrazilo. Nařídila jsem si neotvírat oči. Chet mi prsty zatlačil na hrudník, až se mi ostrými nehty zaryl do kůže, a potom ze sebe vydal zvuk, který zněl napůl jako zachrochtání a napůl jako lapání po dechu, a nato mi ruku z bradavky odtáhl. Slyšela jsem, jak si zapíná zip u kalhot a klidí se z mého pokoje. Cestou ještě narazil do futra, zavřel za sebou dveře a ani se nesnažil chovat nenápadně.

Ještě asi minutu jsem zůstala ležet stočená na boku, pak jsem vstala, popadla židli od psacího stolu a pokusila se ji nacpat pod kouli u dveří. Něco takového by určitě udělala i Nancy Drewová. Židle mi moc neposloužila, protože byla nízká, ale pořád lepší než nic. Kdyby se Chet vrátil, dveře by se mu teď otevíraly daleko hůř, židle by spadla a udělala rámus.

Měla jsem pocit, že už neusnu, ale usnula jsem, a když se rozednilo, v posteli jsem přemítala nad tím, co mám dělat.

Nejvíce jsem se bála, že když se s tím svěřím mámč, akorát mi na to řekne, ať se s Chetem vyspím. Anebo bude našťvaná, že jsem ho nechala vlézt do pokoje nebo mě okukovat v bazénu. Bylo mi jasné, že si musím poradit sama.

A já už i věděla jak.

/Ted

Těsně před půlnocí jsem už stál na předních schodech našeho řadového domku s výhledem na záliv, červená světla taxíku se vzdalovala ulicí a já se snažil vzpomenout, kam jsem si minulý týden před odjezdem do Londýna zandal klíče od domu.

Zrovna jsem rozepínal zip na vnější kapse příručního zavazadla, když se rozlétly dveře. Za nimi stála rozespálá Miranda. Na sobě měla krátkou noční košili a vlněné ponožky. „Tak jak bylo v Londýně?“ zeptala se poté, co mě políbila na ústa. Dech měla nakyslý a mě napadlo, že asi usnula před televizí.

„Mokro.“

„Stálo to za to?“

„Jo, bylo mokro, ale stálo to za to.“ Zabouchl jsem za sebou dveře a zavazadla postavil na dřevěnou podlahu. Dům voněl po thajském jídle z restaurace.

„Ani jsem tě nečekal,“ podotkl jsem. „Myslel jsem, že budeš v Maine.“

„Chtěla jsem tě vidět, Teddy. Celý týden jsi byl pryč. Ty jsi něco pil?“

„Let měl zpoždění, tak jsem si dal pár martini. Táhne to ze mě tolik?“

„Jo. Vyčisti si zuby a pojd' spát. Jsem úplně grogy.“

Díval jsem se, jak po strmých schodech kráčí nahoru do ložnice, a sledoval, jak jí svaly štíhlých lýtek střídavě zabírají a povolují a noční košile opisuje houpavé pohyby jejích boků,

a pak jsem si vzpomněl, jak ji Brad Daggett přehnul přes ten truhlářský stůl a nadzvedl jí sukni...

Sešel jsem do suterénu, kde jsme měli kuchyni a jídelnu. V lednici jsem našel krabičku s červeným kari s krevetami a studené jsem ho u kuchyňského ostrůvku snědl.

Začínala mě bolet hlava a měl jsem žízeň. Uvědomil jsem si, že přestože jsem vůbec nespál, mám už ze všech těch ginů, které jsem vypil na letišti a v letadle, kocovinu.

Zrzka z baru letěla taky v business class a seděla hned přes uličku, jen jednu řadu za mnou. Po nástupu do letadla jsme si dál povídali, ale téma nevěry mé ženy jsme dočasně opustili. Když postarší žena vedle mě na sedadle u okénka viděla, jak si povídáme, navrhla: „Nechtěli byste s manželkou sedět u sebe?“

„Děkuji,“ řekl jsem. „To bychom moc rádi.“

Jakmile se zrzka posadila ke mně a já si u letušky objednal gin s tonikem, znovu jsem se své spolucestující zeptal, jak se jmenuje.

„Lily,“ odpověděla.

„A jak dál?“

„Řeknu ti to, ale nejdřív si zahrajeme takovou hru.“

„Tak jo.“

„Je to snadné. Jsme v letadle, čeká nás dlouhý let a pak už se nikdy neuvidíme, tak si pojďme zahrát na pravdu. Prozradíme na sebe úplně všechno.“

„Vždyť jsi mi teď nechtěla říct ani svoje příjmení,“ namítl jsem.

Zasmála se. „To je fakt. Ale taková jsou pravidla hry. Kdybychom se znali, nešlo by to hrát.“

„Tak mi dej příklad.“

„Tak jo. Nesnáším gin. Martini jsem si objednala kvůli tobě, protože jsi ho právě měl před sebou a vypadalo to svěťácky.“

„Vážně?“ zareagoval jsem.

„Ber to, jak to je,“ pokračovala. „A teď ty.“

„Tak jo.“ Na chvilku jsem se zamyslel a řekl: „Já mám zase gin tak rád, až se někdy bojím, že už se ze mě stal alkoholik. Kdyby bylo po mém, vypil bych klidně šest martini za večer.“

„A to je teprve začátek,“ zhodnotila. „Možná máš problém s alkoholem. Manželka tě podvádí. A co ty? Tys ji nikdy nepodvedl?“

„Ne, nepodvedl. Ale... jak to jen říkal Jimmy Carter? Chtíč v srdci bych měl, to jo. Třeba nás dva už jsem si při sexu představoval.“

„Vážně?“ Nadzvedla obočí a zatvářila se trochu vyděšeně.

„Jenom pravdu, vzpomínáš?“ připomněl jsem jí. „Proč tě to tak překvapuje? Většina chlapů, co se s tebou setká, si určitě do pěti minut představuje, jak s tebou provádí různé prasečinky.“

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně.“

„Jaký prasečinky?“

„To opravdu nechťj vědět.“

„Ale třeba to chci vědět,“ opáčila a natočila se na sedadle víc ke mně. Upil jsem trochu ze svého ginu s tonikem a led mi zacinkal o zuby. „To mě zajímá,“ zamyslela se. „Já si prostě nedokážu představit, že bych se jen tak s někým setkala a hned věděla, že se s tím dotyčným chci vyspat.“

„Takhle to úplně není,“ upřesnil jsem. „Jen si spíš člověk instinktivně nemůže pomoci a prostě si to všechno představuje. Třeba jak jsme stáli ve frontě na nástup do letadla, tak jsem se na tebe podíval a představil si tě nahou. Takhle to funguje. U žen snad ne?“

„Hned si sebe představit při sexu s nějakým náhodným chlapem? Ani ne. My to máme jinak. My naopak dumáme nad tím, jestli se s námi chlap, kterého jsme zrovna potkaly, nechce náhodou vyspat.“

Zasmál jsem se. „No to právě chce. Tak to prostě je. Věř mi a radši už nechťj vědět víc.“

„Vidíš, že tě ta hra baví, ne? Proč mi neřekneš víc o tom, jak se chystáš zabít svoji ženu?“

„No,“ zarazil jsem se. „Ani nevím, jestli jsem to myslel vážně.“

„Co tak najednou? Z toho, jak jsi to říkal, se zdálo, že máš docela jasno.“

„Připouštím, že mít u sebe pistoli, když jsem je viděl spolu v našem domě, asi bych je oba skrz okno zastřelil.“

„Takže o tom pořád přemýšlíš,“ zkonstatovala a letadlo se těsně před vzlétnutím rozhučelo. Oba jsme si zapnuli pás a já si dlouze přihnul ze sklenice. Létání mě vždycky znervózňovalo. „Hele,“ pokračovala, „nemám v úmyslu ti podsouvat něco, co sám nechceš. Jenom mě to zajímá, to je všechno. Patří to ke hře. Říkáme jenom pravdu.“

„Tak začni. Zatím jsi mi na sebe prozradila jen to, že nemáš ráda gin.“

„Dobře,“ souhlasila a na chvíli se zamyslela. „Abych pravdu řekla, podle mě vražda není nutně tak špatná, jak se říká. Jednou umřeme všichni. A co na tom záleží, když nějaký ten mizera odejde dřív, než pánbůh zamýšlel? A jak se zdá, tvoje žena taky patří mezi lidi na zabití.“

Motory teď začaly přímo kvílet a kapitán nařídil posádce, aby se posadila. Byl jsem tedy vděčný, že ženě vedle sebe nemusím hned odpovídat. Její slova odrážela úporné myšlenky, jaké mě sužovaly už týden, kdy jsem se zaobíral představami, že svou ženu zabiju. Říkal jsem si při tom, že zabít Mirandu by pro celý svět znamenalo jen úlevu, a teď se tu z ničeho nic zjevila cestující, která mi dodávala morální podporu jednat podle mého přání. Zatímco jsem se vzpamatoval ze šoku, který mi její slova způsobila, už jsem byl opilý a gin mi vřel v celém těle, což člověka přivede k myšlence, že by nejraději nikdy nevystřízlivěl. Cítil jsem, jak se mi krásně vyčistila hlava, zbavil jsem se všech zábran, a kdybychom se tou dobou nacházeli aspoň trochu v soukromí, nejspíš bych Lily popadl

do náručí a pokusil se ji políbit. Jenže místo toho letadlo vzlétlo a já vyprávěl dál.

„Musím připustit, že se mi celkem zamlouvá myšlenka, že bych svou ženu zabil. Podepsali jsme sice předmanželskou smlouvu, takže Miranda by stejně nedostala půlku majetku, ale i tak by jí toho zůstalo hodně, dost na to, aby si až do smrti mohla pohodlně žít. A není tam žádná klauzule o nevěře. Mohl bych si najmout právníka, toho přimět, aby najal detektiva, a pak to uhrát na její nevěru, ale to by se docela prodražilo a já bych tím nakonec jen ztrácel čas a peníze, a ještě ze sebe udělal pitomce.

Kdyby za mnou přišla a sama se mi přiznala, že mi byla nevěrná, nebo mi i řekla, že se do Daggetta zamilovala a chce ode mě odejít, s rozvodem bych souhlasil. Nenáviděl bych ji, ale nějak bych to zvládnul. Ale já se nedokážu vyrovnat s tím... Nedokážu se přenést přes to..., jak se ke mně s Bradem chovali ten den, kdy jsem viděl, jak si to spolu rozdávají v mém domě. Chvilku předtím jsem s nimi přece mluvil a oba se tvářili naprosto klidně a přesvědčivě. Miranda lhala jakoby nic. Ani nevím, kde se to v ní vzalo. Ale pak jsem se zamyslel a dal si dohromady všechno, co jsem o ní věděl, třeba jak umí změnit chování podle toho, v jaké společnosti se zrovna nachází, a došlo mi, s kým mám tu čest – s povrchní a proradnou lhářkou. Možná i sociopatkou. Nechápu, že jsem si toho do té doby nevšiml.“

„Napadá mě, že se třeba chovala tak, aby vyhověla tvému očekávání. Jak jste se vlastně poznali?“

Vylíčil jsem jí naše seznámení o jedné letní noci, na večírku, při němž náš společný kamarád kolaudoval v New Essexu dům. Hned jsem si jí všiml. Ostatní hosté na sobě měli letní šaty a elegantní košile, ale Miranda si na večírek oblékla džínové kraťasy ušitžené tak vysoko, že jí z nich pod rozpáranými okraji vylézaly bílé kapsy, a k nim si vzala tílko, které mělo vpředu potisk terče od grafika Jaspéra Johnse. V ruce

držela plechovku piva značky Pabst Blue Ribbon a bavila se s Chadem Pavonem, mým kamarádem ze střední školy, jehož dům jsme právě zapíjeli. Miranda smíchy zakláněla hlavu. Hned mě napadly dvě věci: že je to nejvíc sexy ženská, jakou jsem kdy potkal, a co ji asi tak rozesmálo, když Chad Pavone vtipem nikdy zrovna nehýřil. Rychle jsem od nich odvrátil oči a rozhlížel se, jestli na večírku ještě někoho neznám. Pravdou je, že když jsem Mirandu poprvé uviděl, jako by mě někdo praštil do prsou a já si náhle uvědomil, že bytosti jako ona existují i mimo chlípné časopisy a hollywoodské filmy a že na večírek s největší pravděpodobností nepřišla sama.

Chadova manželka mi prozradila, jak se dotyčná jmenuje. Miranda Hobartová. V New Essexu někomu na rok hlídá dům. Je to jakási umělkyně a pracuje v pokladně místního letního divadla.

„A je zadaná?“ zeptal jsem se.

„Věř tomu nebo ne, ale není. Měl by sis s ní promluvit.“

„Asi nebudu její typ.“

„Když se jí nezeptáš, tak se to nedozvíš.“

Nakonec za mnou Miranda přišla sama. Večírek se poněkud protáhl a já seděl sám na travnaté stráni u zadní části domu Chada a Sherry. Za okolními střechami jsem zahlédl fialový lesk oceánu, který v pravidelných intervalech osvětloval rotující paprsek majáku. Miranda si ke mně přisedla. „Prý jsi dost bohatý,“ oslovila mě nízko položeným hlasem; mluvila bez přízvuku a s trochu ledabylou výslovností. „Všichni si tu o tom povídají.“

Nedlouho předtím se mi podařilo dát dohromady obchodní transakci, při níž jedna větší sociální síť koupila menší firmu, která vyvinula program na nahrávání obrázků, a obdržel jsem za to částku, která i mně připadala dost absurdní.

„To je fakt,“ připustil jsem.

„Tak jen aby bylo jasno, nehodlám se s tebou vyspat kvůli penězům.“ Vyzývavě se na mě usmívala.

„Díky za upozornění,“ podotkl jsem, ale vyznělo to dost neohrabaně. Linie střech v dáli lehce klesala. „Ale určitě by sis mě vzala.“

Hlavou trhla dozadu a rozchechtala se. Stejně jako když jsem ji prve viděl, jak se směje něčemu, co řekl Chad, ale takhle zblízka to nepůsobilo tak uměle. Zkoumal jsem její čelist a představoval si, jaké by bylo přitisknout svá ústa na její měkoučký krk. „No jasně že jo,“ ona na to. „Myslíš to vážně?“

„Proč ne,“ opáčil jsem.

„No a kdy bude svatba?“

„Třeba příští víkend. Člověk by to neměl uspěchat.“

„S tím rozhodně souhlasím. Je to vážný závazek.“

„Čistě ze zvědavosti,“ pokračoval jsem, „sám za sebe vím, co do toho svazku přinesu, ale čím přispěješ ty? Umíš vůbec vařit?“

„Neumím. A šít taky ne. Zvládnu utřít prach. Ještě pořád si mě chceš vzít?“

„Byl bych přímo poctěn.“

Ještě chvíli jsme si povídali a pak se políbili, hned tam na trávníku, a to tak nemotorně, že jsme do sebe vráželi zuby a bradami. Zase se nahlas rozesmála a já jí řekl, že žádná svatba nebude.

Ale byla. Nakonec jsme se opravdu vzali. Sice ne za týden, ale za rok.

„Ty myslíš, že to na mě hrála hned od začátku?“ zeptal jsem se Lily. Letadlo už bylo ve vzduchu a my se nacházeli v té prapodivné bublině zvané let, závratnou rychlostí jsme v ledových výšinách letěli mezi zeměmi, ukořisťováni umělým vzduchem, měkkými sedadly a neustálým vrčením stroje.

„Možná.“

„Ale jak ke mně tehdy přistoupila... a hned na mě vytáhla moje peníze. Jí to přišlo legrační, jako něco, co by nikdy neřekla, kdyby si zrovna hledala manžela.“

„Reverzní psychologie. Když s něčím člověk vyrukuje hned na začátku, vypadá pak kupodivu jako nevinátko.“

V tichosti jsem o tom zapřemýšlel.

„Hele,“ pokračovala, „když tě takhle využila, ještě to neznamená, že k tobě nic necítí a že vám spolu nebylo dobře.“

„Nám spolu vážně bylo dobře. Ale teď je jí dobře s někým jiným.“

„A co jí podle tebe dává Brad?“

„Jak to myslíš?“ nechápal jsem.

„Co tím Miranda sleduje? Riskuje manželství. I kdyby jí připadla půlka majetku, nejspíš by stejně nedostala vysněný dům na pláži, který se jí právě staví. A přišla by o něj právě kvůli Bradovi.“

„O tom už jsem taky dost přemýšlel. Nejdřív mě napadlo, že ho miluje, ale teď mám dojem, že nemiluje nikoho. Nejspíš se nudí. Já jsem se jí omrzel a hodím se jen na peníze. Ta už se nezmění, jenže je pořád dost mladá a krásná na to, aby ublížila i spoustě jiných lidí. Možná bych ji opravdu měl zabít, aby někdo takový neběhal po světě.“

Otočil jsem se ke své sousedce, ale do očí jsem se jí nepodíval. Ruce měla složené v klíně a na obnažených částech jejích paží jsem si všiml husí kůže. Naskočila jí z chladu v letadle, nebo ze mě?

„Celý svět by ti byl vděčný,“ ubezpečila mě tak tiše, že sotva jsem pozvedl oči, musel jsem se k ní maličko naklonit. „Vážně si to myslím. A jak už jsem říkala, jednou zemře každý. Kdybys svou ženu zabil, udělal bys jen něco, k čemu by stejně jednou došlo. A ještě bys před ní uchránil další lidi. Ona je zlá. Svojí přítomností svět jen zhoršuje. A co ti provedla, je horší než smrt. Umřeme všichni, ale ne všichni musí milovanou bytost přistihnout s někým jiným. Sama si začala.“

Ve žlutém kruhu lampičky na čtení jsem v jejích světlezelečných očích zahlédl hned několik různobarevných skvrnek. Zamrkala a její pergamenová víčka se růžově zachvěla. Blížkost

našich tváří mi připadala intimnější než milování a ten náhlý oční kontakt mě nemohl překvapit víc, než kdyby mi najednou strčila ruku do kalhot.

„Jenže jak to udělat?“ zeptal jsem se a v tu ránu pocítil husí kůži i na vlastních končetinách.

„Tak, aby se na to nepřišlo.“

Zasmál jsem se, čímž jsem narušil dočasné kouzlo okamžiku. „To je všechno?“

„To je všechno.“

„Něco dalšího k pití, pane?“ pronesla letuška, vysoká brunetka s útlými boky a sytější růžovou rtěnkou, když natahovala ruku k mé prázdné skleničce.

Docela bych se ještě napil, ale jakmile jsem se otočil k letušce, najednou se mi zamotala hlava, a tak jsem radši požádal o vodu. Když jsem se otočil zpátky, moje sousedka zívala, protahovala si ruce a bříšky prstů se dotýkala zadní strany měkkého sedadla před sebou.

„Ty jsi teda pěkně unavená,“ podotkl jsem.

„Trochu. Ale pojďme si dál povídat. Takhle zajímavý rozhovor jsem v letadle ještě nevedla.“

V tu ránu jsem zapochyboval. Copak já jsem jen nějaký zajímavý rozhovor? Už jsem ji slyšel, jak nazítří vykládá kamarádce: *Neuvěříš, jakýho chláпка jsem potkala v letadle... Ten blázen mi celou dobu vyprávěl, jak chce zabít manželku.* Jako by mi četla myšlenky, lehce mě pohladila po paži a uvedla věc na pravou míru: „Promiň. To vyznělo blbě. Já to samozřejmě беру vážně, nebo aspoň tak vážně, jak by sis přál, abych to brala. Pamatuj, že hrajeme hru na pravdu a já vážně nemám žádný morální problém s tím, že bys svou ženu zabil. Před tebou si hrála na někoho jiného. Využila tě a vzala si tě. Shrábla tvoje vydělané peníze a teď tě podvádí s chlápkem, co z tebe tahá další peníze. Ať už to dopadne jakkoli, dobře jí tak.“

„Proboha. Vždyť ty máš úplnou pravdu.“

„To jo. Ale já jsem jenom neznámá osoba, co vedle tebe sedí v letadle. Rozhodnout se musíš sám. A je dost rozdíl, jestli skončíš jen u plánu, nebo jestli to i uděláš, a je dokonce ještě větší rozdíl, jestli někoho jenom zabiješ, nebo jestli ti na to taky někdo přijde.“

„To mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Odmítám vypovídat,“ odpověděla a opět zívla. „Myslím, že si přece jen trochu zdřímnu. Snad ti to nevadí. A ty můžeš zatím přemýšlet o manželce.“

Sklopila si sedadlo a zavřela oči. Chvilí jsem zvažoval, že si taky dám šlofíka, ale hlava mi jela na plné obrátky. Fakt je, že už jsem opravdu vážně přemýšlel o tom, že svou ženu zabiju, ale teprve teď jsem to vyslovil nahlas. A ještě před někým, kdo proti tomu v podstatě nic nenamítal. Je tahle žena vůbec skutečná? Pootočil jsem hlavu a prohlédl si ji. Už hluboce oddechovala nosními dírkami. Prozkoumal jsem ji z profilu, drobný nosík na špičce zdobila jemná rýha, rty měla u sebe a vrchní ret se jen tak tak dotýkal spodního. Dlouhé zvlněné vlasy měla zastrčené za malé, nepropíchnuté ucho. Nejtmavší pihy měla na hřbetu nosu, ale když se jí člověk podíval do tváře zblízka, zjistil, že miniaturní pihy, hotovou galaxii nenápadných znamének, má skoro po celém obličejí. Náhle se jí hrudník hlubokým nádechem vzedmul a ona sebou trhla směrem ke mně. Jakmile si hlavu opřela o moje rameno, otočil jsem se od ní.

Takhle jsme zůstali nejméně hodinu. Paže, jíž jsem si zakazoval pohnout, mě nejdřív rozbolela a pak úplně zdřevěněla, jako bych ji vůbec neměl. Objednal jsem si ještě jeden gin s tonikem a přemítal nad tím, co mi říkala o vraždách. Dávalo to smysl. Proč společnost vlastně považuje vraždu za něco tak strašného? Co nevidět budou na téhle planetě žít úplně noví lidé a každý člověk, který je dneska naživu, bude po smrti, přičemž k některým bude smrt krutá a k jiným, co zemřou náhle, milosrdná. Vražda je ve skutečnosti považovaná za tak

hrozný přečin proto, že zavražděný po sobě zanechá pozůstatky. Blízké osoby. Ale co když někdo zavraždí člověka, kterého nikdo nemiloval? I Miranda měla rodinu a přátele, ovšem já si za ty tři roky, co jsme byli svoji, všiml, že všichni až moc dobře vědí, co je zač. Lidi uměla akorát povrchně využívat a spoléhala na to, že jí všechno projde jen proto, že je krásná, a vždycky dostane, co si zamane. Kdyby umřela, její blízké by to jistě zarmoutilo, ale asi by nikomu moc nechyběla.

V letadle to začalo trochu házet a pilotova citelně americká angličtina zahlásila z reproduktoru: „Vážení, právě jsme vlétli do oblasti mírných turbulencí. Musím vás požádat, abyste se vrátili na svá místa a zapnuli si bezpečnostní pásy, dokud tuto oblast neopustíme.“ Dopil jsem akorát, když se letadlo náhle propadlo, jako auto, které se právě v rychlosti přehouplo přes vrchol kopce. Nějaká žena za mnou vyjekla a má novopečená komplika se se škrubnutím probudila a pohlédla na mě svýma zelenýma očima. Nevím, jestli ji víc překvapil ten náhlý propad, nebo to, že se mi tulí k paži.

„To jsou jenom turbulence,“ uklidnil jsem ji, ačkoli se mi žaludek, který sebou trhnul, jakmile se letadlo propadlo poprvé, svíral strachy.

„Aha.“ Protáhla se a dlaněmi si protírala oči. „Něco se mi zdálo.“

„A co to bylo?“

„To už jsem zapomněla.“

Letadlo ještě několikrát poskočilo a pak se zklidnilo.

„Přemýšlel jsem o tom, co jsme předtím probírali,“ nadhodil jsem.

„A k čemu jsi dospěl?“

/Lily

Rok před tím, než k nám přijel Chet, byla moje nádherná zrzavá kočka Bess ještě naživu a já ji jednoho rána našla u plotu zeleninové zahrádky, zahnanou do kouta velikým černým toulavým kocourem se zacuchanými chlupy. Bess syčela a kočič měla naježený, ale na víc se nezmohla. Viděla jsem, jak divoký kocour skočil Bess na záda a zaryl jí tlapy do slabin. Vím, že kočky v podstatě křičet nemůžou, ale jinak se ty zvuky, které vydávala, popsat nedají. Skoro jako by člověk ječel hrůzou. Rozběhla jsem se k nim, zatleskala do vzduchu, a ten bídák ji pustil. Bess jsem pak odnesla zpátky do domu a prohlédla jí srst, abych zjistila, jestli někde nekrvácí. Žádné krve jsem si nevšimla, ale věděla jsem, že ten příšerný kocour přijde znovu.

„Tak Bess teďka nikam nepouštěj,“ poradila mi matka.

Chvilí jsem to vydržela, jenže Bess kňourala u dveří, a navíc byl zrovna semestr, kdy můj otec vyučoval nějaký specializovaný seminář u nás doma; studenti se k nám sjížděli v úterý a ve čtvrtek večer a přední dveře se netrhly, jak si chodili zakouřit ven na schody, a Bess tak mohla snadno zdrhnout.

Bylo jaro a já si s teplejším počasím nechávala na noc pootevřené okno. Jednou ráno jsem těsně po rozednění zaslechla, jak vyděšená Bess venku úpěnlivě mňouká. Vmžiku jsem si nazula tenisky, celá rozrušená jsem seběhla dolů a z domu jsem vyšla rovnou k zahrádce za ním. V šedavém světle brzkého rána jsem je hned uviděla, Bess byla opět naražená na plotě, a ten příšerný černý kocour tam stál připravený zaútočit.

Oba v tom strašném okamžiku zůstali jako přimražení, jako nějaký plastický model v přírodovědném muzeu. Zatleskala jsem a zaječela, a kocour ke mně jen otočil prašivou hlavu, lhostejně se na mě podíval a pak se zas zaměřil na Bess. Hned mi bylo jasné, že jakmile ten lítý kocour dostane šanci, klidně mi Bess zabije, a když ne hned, tak nějaké jiné ráno, a rozhodla jsem se udělat všechno pro to, aby se to nestalo.

Na kraji naší nedodělané terasy ležela hromada dlažebních kostek. Byla tam už tak dlouho, že některé kostky za tu dobu obrostly mechem. Zvedla jsem největší, jakou jsem ještě byla schopna unést; měla ostré hrany a pod kapkami ranní rosy klouzala. Tíse a rychle jsem přešla za kocoura. Ani jsem nemusela chodit tak potichu. Nic si ze mě nedělal a soustředil se jen na to, jak potrápit Bess. Bez rozmyšlení jsem dlažební kostku zvedla nad hlavu a vší silou ji po něm mrštila. V poslední chvíli otočil hlavu, a jakmile ho hrana kostky zasáhla do lebky, vyjekl, načež se mu celý kámen svezl na trup. Bess se dala na útěk a zahradou prosvištěla tak rychle jako nikdy. Těličko kocoura se zachvělo a vzápětí ztuhlo. Vrátila jsem se do domu v očekávání, že u rodičů v ložnici se bude svítit a všichni budou vzhůru, probuzeni tou vraždou, ale všude vládlo naprosté ticho.

Bylo to jednoduché.

Poklop do sklepa nebyl zamčený. Pomalu jsem sestoupila po temných schodech, které pod nánošem listů klouzaly, a rukama jsem tápala kolem vchodu, dokud jsem nenahmátla jednu z našich lopat na sněhu, které tam stály podél zdi. Hranou plastové lopaty jsem z kocoura sundala dlažební kostku a lopatou pak nabrala netečnou mrtvolku. V zacuchaných chlupcích na hlavě jsem si žádné rány nevšimla; vyděsila jsem se, že kocour třeba ještě není mrtvý, ale jenom v bezvědomí, a že by tím pádem na mě mohl kdykoli vystartovat a s prskáním na mě skočit, aby se pomstil. Jenže když jsem kocoura zvedla, byl mrtvolně bezvládný, a mě v tu chvíli praštil do

nosu úděsný puch, jak se kocourovi vyprázdnila střeva, když zcepeněl. Čekala jsem krev, ale výkaly mě nenapadly. Z toho smradu se mi zvedal žaludek, ale byla jsem ráda, že jsem toho odporného kocoura oddělala.

Myslela jsem, že bude těžší, protože kvůli ztuhlému kožiču vypadal větší, než ve skutečnosti byl, ale i tak vážil dost. Podařilo se mi ho poponést asi tři metry až na kraj lesa a tam jsem ho upustila na hromádku zetlelého listí. Pět minut jsem se pak hrabala v zemi a házela na něj hlínu, dokud ho úplně nezakryla. To stačilo. Rodiče do lesa stejně nikdy nechodili.

Vlezla jsem si zpátky do postele, třásla se zimou a říkala si, že spát už asi nebudu, ale nakonec jsem usnula jak špalek.

Mrtvolku jsem pak ještě několik dní chodila kontrolovat. Pořád tam klidně ležela a kolem ní poletovaly mouchy, až jednoho rána zmizela. Nejspíš ji odvěkl kojot nebo liška.

Bess se vrátila do svého kočičího života, chodila si, kam chtěla, a když se mi někdy otřela o kotníky nebo mi předla na klíně, napadlo mě, že mi třeba děkuje za to, co jsem pro ni udělala. Své království měla zpět a všechno bylo zase jako dřív.

Po tom, co Chet provedl tu noc, kdy se u nás konal večírek, jsem si hned vzpomněla na příhodu s toulavým kocourem. Díky tomu mě napadly různé způsoby, jak by ho šlo zabít a jak bych zahladila stopy. Nejdůležitější bylo důkladně schovat tělo. Ale kdyby k tomu mělo dojít, musela bych si o Chetovi zjistit pár věcí.

Po večírku se zdálo, že se Chet na chvíli vypařil, protože nevycházel z bytu a ani nechodil k nám do domu. Já ho ale jednou pozdě večer zahlédla. Stál na trávníku a díval se na okno mého pokoje v prvním patře. Akorát jsem zhasla, že si půjdu lehnout, a najednou jsem ho tam uviděla, jak se pohupuje ze strany na stranu, jako když se strom rozechvěje ve vánku. Sledoval mě. Nechala jsem pootevřené okno a povytáženou roletu, aby mi do pokoje proudil vzduch. Cítila jsem se pitomě, měla jsem strach a bylo mi do breku, ale pak jsem si

řekla, že kvůli Chetovi už brečet nebudu. Teď mi bylo jasné, že jen vyčkává, až se mu naskytne vhodná příležitost, a pak mě znásilní a zavraždí. Zvažovala jsem, že se s tím vážně svěřím mámě, ale došla jsem k závěru, že bude na Chetově straně a ještě se bude divit, proč to tak řeším. Táta byl pořád pryč s básničkou Rose, a jak jsem vyrozuměla z řečí, jaké máma občas pozdě večer vedla, vypadalo to, že se hned tak nevrátí. Jednou jsem se jí na něj zeptala ve chvíli, kdy v kuchyni vyráběla kýbl hummusu.

„Nevolal ti táta?“

„Ne, tvůj tatínek nevolal,“ pronesla a každé slovo pečlivě dávkovala, aby vyznělo co nejdůrazněji. „Tvůj tatínek se totiž, aspoň podle posledních zpráv, v New Yorku poněkud ztrapnil, takže očekávám, že se tu brzy ukáže. Ale neděláš si o něj starosti, miláčku, vid' že ne?“

„Ne. Jen mě to tak napadlo. A co Chet? Ten už odjel?“

„Chet? Ne, ještě je tady. Proč tě to zajímá?“

„Já jen že jsem ho teď nějakou dobu neviděla. Myslela jsem, že už třeba z bytu odešel, a já bych se tam zase mohla nastěhovat.“ Malý byt nad máminým ateliérem jsem si zamilovala, měl bílé stěny a obrovská okna. Byl v něm taky starý červený sedací vak, který jsme předtím mívali doma. Byl vespod trochu natržený kolem vinylového dna a pomalu pouštěl kuličky z výplně, ale i tak mi chyběl. Když v bytě zrovna nikdo nebyl, chodila jsem si tam číst.

„Vždyť tam můžeš normálně chodit. Chet přece nekouše.“

„Má auto?“

„Jestli má auto? Řekla bych, že ne. Myslím, že kdyby nebyl u nás, ani by teď neměl kam jít.“

„A jak se sem bez auta dostal?“

Máma se zasmála a pak slízla hummus z prstu. „Ty moje měšťácká dceruško. Miláčku, každý přece nemusí mít auto. Přijel sem z města vlakem. A proč se na něj tak vyptáváš? Ty ho nemáš ráda?“

„Ne, je mi odpornej.“

„Jako bych teď slyšela tvýho otce. Ale myslíte si o něm vy dva, co chcete, Chet je opravdový umělec a za to, že ho u nás přes léto necháme tvořit, nám celý svět jednou poděkuje. To si pamatuj, Lily, nemusí se přece vždycky všechno točit kolem tebe.“

Z mámy jsem ale prozatím vytáhla, co jsem potřebovala vědět. Auto Chet nemá a k nám přijel vlakem, což znamená, že by si klidně jednou mohl sbalit svých pět švestek a nadobro zmizet. Tím jsem to měla o dost snazší. Zahájila jsem přípravu a na louku vedle staré farmy, kde jsem teď trávila hodně času, jsem si nanosila největší šutráky, jaké jsem mohla unést. A taky jsem se před Chetem schválně vystavovala, k čemuž jsem si na slunné místo na zahradě mezi hlavním domem a ateliérem přitáhla staré lehátko. Nechtěla jsem, aby se mi dál vyhýbal, jelikož jsem v něm nutně potřebovala vzbudit aspoň trochu důvěru a navázat s ním jakýs takýs vztah. Prvních pár dní, kdy jsem tam lehávala na sluníčku a četla se sluchátky v uších, se Chet vůbec neukázal. Ale možná jsem jednou nebo dvakrát zahlédla jeho siluetu, jak mě pozoruje za prosklenými lamelovými dveřmi bytu. Jednoho dne si ale vyšel zakouřit ven na horní podestu schodiště, v montérkách zacákaných od barvy, které měl navlečené na holém těle. Pokradmu jsem ho sledovala přes svrchní okraj detektivky Agathy Christie, kterou jsem si právě četla, a on na mě pokynul hlavou a zamával mi. Za normálních okolností bych ho ignorovala, aby ho netěšilo, že o něj jeví zájem, ale přemohla jsem se a na oplátku mu taky zamávala.

Příštího dne, kdy jsem se na to místo zase vypravila, bylo vedro a vlhko, takový ten den, kdy se člověk probudí celý upocený, dá si studenou sprchu, a než z ní vyleze, už se zase potí. Na sobě jsem měla zelené bikiny. Byly už asi dva roky staré, ale tělo se mi za tu dobu moc nevyvinulo. Vrchní díl mi seděl tak akorát, ale spodní část mi byla trochu těsná, protože mi

zatím narostly boky. Přes plavky jsem si natáhla kraťasy, které jsem z mámy vyloudila na začátku léta. Byly z lehké kostkované bavlny a máma se nechala slyšet, že v nich vypadám jako Kennedy, ale stejně mi je koupila. Na lehátko naproti Chetovu bytu jsem si přinesla knížku a lahvičku s opalovacím krémem. Slunce a horko jsem přitom nesnášela. Byla jsem zrzavá a měla pihy, které mi na sluníčku ještě ztmavly. Pořádně jsem se natřela krémem a snažila se vzpomenout, jestli to vysoké číslo na lahvičce je dobré nebo špatné. Po očku jsem se dívala k Chetovu bytu a brzy jsem zahlédla, jak mě šmíruje oknem.

Bylo vidět, jak se mu střídavě rozsvěcuje a zháší oranžový koneček cigarety. Uběhlo patnáct minut, já poslouchala *Bíd-níky* a při tom četla *Žapomenutou vraždu*, když se najednou objevil Chet s hrnkem kávy, sešel po schodech a nenuceně nakráčel ke mně.

„Nazdar, Lily,“ pozdravil asi metr a půl ode mě a slunce, které tou dobou už bylo dost vysoko, mu svítilo přímo na chlupy na obnažených rukou a ramenou, takže se skoro lesknul. Páchnul, jako by se už několik dní nesprchoval.

Taky jsem pozdravila.

„Co to čteš?“

Přezíravě jsem mu ukázala obálku, ale pak jsem si vzpomněla, že bych se k němu měla chovat trošku vlídněji, aby mě neměl z čeho podezřívat, až se za ním později vydám do bytu.

„Agathu Christie,“ odpověděla jsem. „Slečnu Marplovou.“

„Skvělý,“ odpověděl a usrknul z hrnku. Jako všechny jeho věci, i hrnek byl celý od barvy. „A jinak je u tebe všechno v pohodě?“ zeptal se.

Věděla jsem, že se tím vlastně ptá, jestli je v pohodě všechno mezi námi, v souvislosti s tím, co se stalo té noci, kdy mi vlezl do pokoje. Chtěl vědět, jestli si pamatuju, že tam byl. „No jasně,“ řekla jsem.

Hlavou pokýval dozadu a dopředu. „Je tady teda zkurvený vedro.“

Pokrčila jsem rameny a vrátila se ke knížce. Pro dnešek to stačilo a já si s Chetem dál povídat nechtěla. Dělal jsem, že si čtu, ale cítila jsem, jak si mě prohlíží. Do místa, kde se stýkaly dva trojúhelníčky podprsenky mých plavek, se mi slil pot a jedna kapka si to namířila dolů po žebrech. Nařídila jsem si, že si ten pot za Chetovy přítomnosti neutru, ačkoli kapka po mně sjížděla tak nesnesitelně, jako by mě Chetovy oči krájely žiletkou. Znovu si hlasitě usrknul z hrnku a potom odkráčel.

Pak se vrátil táta. Hodně se křičelo a trochu brečelo. Rus odjel, rodiče se nějakou dobu drželi u sebe a jako za starých časů společně popíjeli na nedokončené zadní terase a poslouchali jazz. Měla jsem hned několik důvodů se radovat, že je táta zpátky, a jedním z nich bylo, že rodiče měli oči jen jeden pro druhého, a já se tak mohla plně soustředit na to, jak odstranit Cheta. Na louce jsem si všechno do detailu přichystala, hromádka kamení každým dnem narůstala a do staré studny jsem spustila provaz. Teď už jen stačilo vybrat vhodný den, kdy by mě nikdo neviděl jít přes přední zahradu k Chetovi a kdy by nás dva nikdo neviděl jít spolu do lesa. Tím dnem se ukázal být jeden poklidný čtvrtek, tři dny po tátově návratu. Odpoledne jsem si znovu četla *Hadí doupě* a poslouchala tlumené hlasy rodičů, kteří venku popíjeli. Začali brzy, už při obědě vypili celou láhev vína a pak se přesunuli na venkovní terasu, kde přešli na gin a poslouchali hudbu. Když jim dohrála poslední deska, další už nepustili a já zaslechla, jak dutě bouchly dveře jejich ložnice a pak se ozval smích. Vykoukla jsem z okna svého pokoje; akorát se začalo stmívat a stíny vedlejšího lesa se protáhly až na naši zarostlou zahradu. Naprosto příhodný čas. V Monk's House jsme tou dobou neměli žádné jiné hosty a bylo zřejmé, že rodiče v ložnici už nejspíš zůstanou až do rána.

Natáhla jsem si džíny, ponožky a tenisky. Věděla jsem, že tam určitě bude plno mušek, a nechtěla jsem od nich mít